

[Niels Pedersen.]

afgift, medens dagbladene endnu er fri for denne afgift. Ved frigørelse af alle de produktive kræfter for restriktioner og skatter og ved at skaffe fri og lige adgang til jorden vil vi opnå det, som socialdemokraterne har i deres program i „Fremtidens Danmark“: flere boliger, bedre boliger, billigere boliger. Men vi når det ikke ved, at staten skal tage sig af det, selv om jeg godt ved, at stats-socialisterne har den opfattelse, at alle boliger i vort land er samfundets, og ønsker at lovgive derefter.

Staten tiltager sig faktisk gennem de foreslåede boliglove enebestemmelsesretten over hele den eksisterende boligmasse og arbejder hen til, at ingen fremtidigt kan bygge uden statens støtte og medbestemmelsesret. Det er at gøre staten til herre over hele boligområdet, og det vil retsforbundet ikke medvirke til.

Et slående bevis for, hvorledes det går, når det er staten, der dirigerer boligbyggeriet, fik jeg i går, da jeg blev velsignet med en bulletin, „Fakta om Sovjetunionen“. Deri prales der med, at alene i efterkrigs-femårsplanens tid er der i landets byer og arbejderbosættelser bygget eller genopført boliger med et samlet areal på over 100 mill. m². Det lyder jo af meget, men ifølge statistisk årbog byggedes der i Danmark i 1948 1,5 mill. m² boliger, i 1949 2 millioner, og siden krigens afslutning har vi vel bygget 10 mill. m² boliger. Da Sovjetunionen er over 40 gange større end Danmark, men kun har bygget 10 gange så meget som vi, er det altså forholdsmæssigt kun en fjerdedel af vort byggeri, man dør har kunnet præstere. Ja, så ved vi jo, hvad vi kan vente os, hvis vi fortsætter, som vi er begyndt.

Jeg finder også, at det vil være rigtigt, at vi får udarbejdet normalkontrakter. Det vil være det bedste for både ejer og lejer.

De i boligstøtteloven foreslåede nedsættelser af boligafgiften eller lejen til familier med børn eller til alders- eller invaliderenemodtagere og modtagere af hjælp til kronisk syge finder vi hører hjemme i de sociale forsorgslove, og de bør derfor udgå af lovforslaget om ændringer i byggestøttelovgivning. Selv om det foreliggende lovforslag herom viser besparelser i forhold til det i oktober 1949 fremsatte forslag, kan vi ikke medvirke til dets gennemførelse, så længe disse forsorgsudgifter placeres udenfor de sociale forsorgslove.

Til slut vil jeg gerne takke det ærede medlem, fhv. boligminister Kjærboel for, at han sidste efterår ved nedsættelsen af det såkaldte politiske boligudvalg også tog to

repræsentanter for retsforbundet med. Det har været interessant og belærende for os at deltage i udvalgets mange møder, og jeg takker de øvrige udvalgsmedlemmer for deres velvilje og forståelse af vore synspunkter. Jeg vil også gerne takke de tilfornede embedsmænd for deres beredvillighed til at fremskaffe de oplysninger, vi har ønsket.

Retsforbundet kan ikke medvirke til gennemførelsen af boligstøttelovforslaget, men vi vil stille os velvilligt overfor lovforslaget om leje og medvirke til dets vedtagelse.

Regering og rigsdag må gøre alt for at løse boligproblemet. Vi kan ikke være bekendt, vi, der har gennemlevet hele den tekniske udvikling i de to sidste menneskealdre, vi, der har set udviklingen fra tællelys og petroleumslampe til elektrisk lys og neonlys, udviklingen fra hestekøretøjer og jernbaner til biler og flyvemaskiner, vi, som har telefon og radio og fjernsyn, ja, vi, som har alle de moderne tekniske hjælpemidler, at vi ikke engang kan skaffe tilstrækkeligt med ordentlige boliger til alle vore landsmænd. Den skamplet må vi hurtigst muligt vaske af os.

Ragnhild Andersen: De herrer ministre holder store fremsættelsestaler for tiden. I går var det forsvarsministeren; forleden var det indenrigs- og boligministeren, der brugte mange ord for at forklare og forsvare den lejelov og den byggestøttelov, som vi i dag har til første behandling. Jeg nævner disse to ministre i samme åndedræt, fordi deres ministerielle gerning på hver sit område jo i virkeligheden er to sider af samme sag, nemlig den ihærdige bestræbelse og det målbevidste arbejde for at forringe den brede befolknings levevilkår.

Indenrigs- og boligministeren konstaterede, at der stadig er knaphed på boliger, men i stedet for at drage den eneste rigtige konsekvens af denne konstatering fremlægger han et byggestøttelovforslag, hvis virkning overfor bolignøden er langt ringere end lovforslagets fra 1949. Der er ikke midler til boligbyggeriet, men der er midler til militæret og oprustningen. Det viser klart, at man ikke både kan blæse på trompet og have mel i munden, og at vort land ikke både kan være Atlantpagtmedlem og opruste og samtidig skabe tålelige vilkår for befolkningen. I samme udstrækning som forsvarsministeren ruller med musklerne og millionerne til oprustningen, må indenrigs- og boligministeren holde sig passiv og nedskære sine budgetter.